

A kárpit mögött, Isten jelenlétében

Radu Gavriluț

Elhangzott Nagyváradon, 2023. március 12-én

<https://www.ekkleziaoradea.ro/uploads/20230312-RaduGavrilut2.mp3>

<https://youtu.be/zTW67GZsIkY>

Hébererekhez írt levél 6,11-20: „De kívánjuk, hogy közületek mindenki ugyanazt az igyekezetet tanúsítsa mindvégig, amíg a reménység egészen be nem teljeseedik, hogy ne legyetek restek, hanem kövessétek azokat, akik hit és türelem által öröklük az ígéreteket. Amikor Isten Ábrahámnak ígéretet tett, önmagára esküdött, mivel nem esküdhetett nagyobbra és így szólt: bizony gazdagon megáldalak, és nagyon megsokasítalak. És így, miután Ábrahám türelemmel várt, beteljesült az ígéret. Mert az ember önmagánál nagyobbra esküszik, és minden ellenvetésnek véget vet, mindent megerősít az eskü. Ezért Isten, mivel még teljesebben akarta megmutatni az ígéret örökösének, hogy elhatározása változhatatlan, esküvel vállalt kezességet. Így ez a két változhatatlan tény, amelyekben lehetetlen, hogy Isten hazudjon, erősen bátorít minket, akik odamenekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet. Ez a reménység lelkünknek biztos és erős horgonya, amely behatol a kárpit mögé, ahova elsőként bement értünk Jézus, aki Melkisédek rendje szerint főpap lett örökké.”

Olvassunk még a Hébererek 10-ből, 12-25. vers: „Ő ellenben, miután egyetlen áldozatot mutatott be a bűnökért, örökre Isten jobbára ült, és ott várja, hogy ellenségei zsámolyul vettessenek lába alá. Mert egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszenteltek. De bizonyosságot tesz nekünk a Szent Szellem is, mert miután ezt mondja: ez az a szövetség, amelyet kötök velük ama napok múltán – így szól az Úr –: törvényemet szívükbe adom és elméjükbe írom, bűneikről és gonoszágaikról pedig többé nem emlékezem meg. Ahol pedig bűnbocsánat van, ott nincs többé bűnért bemutatott áldozat. Mivel tehát testvéreim, bízhatunk abban, hogy bemehetünk a szentélybe Jézus Krisztus vére által, azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által, és mivel nagy papunk van az Isten háza felett. Járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől, a testét pedig megmosták tiszta vízzel. A reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk, mert hű az, aki ígéretet tett. Ügyeljünk arra, hogy egymást szeretetre és jócselekedetre buzdítsuk. Gyülekezésünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták, hanem bátorítsuk egymást annál is inkább, mivel látjátok, hogy közeledik az a nap.”

Megállok itt, bár érdekes dolgok vannak a következő igeversekben is. Az utóbbi időben említettem azokat az árnyékokat az Ószövetségből, amelyeknek megvan az igazi, valóságos megfelelője a mi napjainkban. Elmondtam akkor, hogy Mózeset figyelmeztette az Úr: „meglásd, mindent a hegyen mutatott minta szerint csinálj.” És Mózes így is tett, és végül, mikor jött az ellenőrzés, Isten dicsősége alászállt, és a dicsőség betöltötte a sátor. Tehát az embernek nem adatott lehetőség arra, hogy magától kitaláljon valamit. Mindennek a hegyen mutatott minta szerint kellett készülnie.

Ma azonban az a helyzet, hogy ugyan olvashatjuk és láthatjuk nagyon világosan, hogy pontosan így történt; Mózes valóban hű volt Isten házában, és hallgatott Istenre, és mindent a hegyen mutatott minta szerint készített – de mi a helyzet ma velünk? Mikor egy izraelita a szövetség sátorához ment, bement az udvarba, és ott volt a rézoltár, a mosdómedence, sok-sok tevékenység. Isten vágya az volt, hogy az izraelita Isten jelenlétébe jusson. A külső udvarban nagyon sok minden volt, nagyon hasznos,

szükséges és fontos dolgok, mint a rézoltár, ami nagyon impozáns volt, égett a tűz az oltáron, a füst felszállt Istenhez. Isten kedvesen tekintett az áldozatokra, és ez nagyon jó volt. Aztán ott voltak a papok, akik készültek bemenni a szentélybe. Megmosták a kezüket és lábukat a medencében, és így mehettek be a sátorba. Az udvarban mindenféle áldozatot mutattak be, sokféle, összetett tevékenység zajlott. A napfény világította meg az egészet, és az ember szabadon tevékenykedhetett. De mikor belépett a szentélybe, ott már nem volt semmilyen természetes fény. Zárt helyiség volt, ott voltak a kárpitok, a falak, teljes sötétség. Baloldalt helyezkedett el az arany mécstartó, amelyet a papoknak meg kellett gyújtaniuk, átellenben az asztal a kenyerekkel, szemben pedig ott állt az aranyoltár, és nem volt külső világosság. Az ember ott semmit nem láthatott a természetes világosságával. Elgondolhatjuk: hogy kellene csinálnom? Így kellene csinálni. Jó ez az ötlet? Igen, ez az ötlet nagyon jó! Testvérek, ott ez így nem megy; ott a természetes világosság nem működik. A hitélet olyan, hogy csak egyféleképpen élhetjük: a bennünk levő új élet által. Sokan próbálják a saját erejük által élni a hitéletet, és egyszer csak megrekednek, mert nem találnak erőforrást önmagukban, és kétségbe esnek.

Beszélgettem egy asszonnyal, aki nem hívő, és a sok idegeskedés és a stressz miatt problémái lettek a gyomrával. Azt mondta: – Találnom kell egy orvost. Mire azt feleltem: – Mit akarsz az orvossal? Nem látod, hogyan nézel ki? Nem látod, milyen stresszes vagy? Keresd, hogy megszabadulj a stressztől, aztán a gyomroddal is megoldódik a problémád. Azt akarod, hogy mindenféle vizsgálatoknak tegyenek ki, és végül úgysem találnak semmit? Te nem látod, hogyan nézel ki?

Az történik, hogy hívő emberek próbálják megélni a hitéletet: „Uram, imádkozom, olvasom a Bibliát, járok az alkalmakra, jócselekedeteim is vannak, keresem, hogy azt tegyem amit kell, és mégsem megy.” Mert a hitéletet csak úgy lehet élni, ha teljesen félretesszük azt, amik mi vagyunk. Nincs más út. Nem könnyű ezt meglátni, nem könnyű csődöt jelenteni és elismerni: „Nem tudom ezt tovább így csinálni, nekem ez nem megy.” De ha ezt nem tesszük meg, akkor nem fogjuk tudni élni ezt az életet.

De testvérek, a mi kiváltságunk nem csak annyi, hogy örülünk annak, hogy Krisztus feláldozta magát helyettünk, és mi is meghaltunk vele együtt; hogy az Ő vére kifolyt, és mi bűnbocsánatot nyertünk. Ha ebben a világban járunk-kelünk, naponta beszennyeződünk az által, amit hallunk, Ő pedig felemel, és mi örülünk ennek – de ez nem elég. Tudjátok, mit jelent belépni a kárpit mögé? Mi akadályozta meg az embert abban az időben, hogy belépjen a kárpit mögé? Az, hogy tilos volt, mert csak a főpap mehetett be egyszer egy évben. A szentek szentjében az ember hallhatta Istent. A szentek szentjében az ember láthatta Istent. A szentek szentjében az ember megtapasztalhatta Istent. Ezekben a kiváltságokban nem volt része annak, aki csak kívül volt. Ha volt is világosság, ha volt is kenyér, és az ember láthatta az arany oltárra helyezett imádságokat, vagyis tömjént, a legfontosabb mégis az, hogy megtapasztalhassuk az Úr jelenlétét. A keresztyének többsége nagyon elégedett azzal, ami a külső udvarban van. És ez is nagy dolog, hogy tudhatjuk, a bűneink meg vannak bocsátva, és mikor az Úr asztalához járulunk, tudjuk, hogy nem jutunk a pokolba, hanem a mennybe megyünk.

Tehát ez nagy dolog, de a kárpit ott van. Az ember nem tud bejutni a kárpit mögé, mert a kárpitnak ketté kellett hasadnia a tetejétől az aljáig. És mikor az Úr Jézus Krisztus kiadta szellemét a gólgotai kereszten, a kárpit kettéhasadt, és megnyílt az út a szentek szentjébe. De mi akadályozza, hogy mi beléphessünk oda? A kárpit, vagyis a hústestünk, mi magunk. Az hiányzik, hogy megszabaduljunk önmagunktól. Mi nem örülünk, ha kigúnyolnak, nem örülünk, ha megaláznak, nem örülünk, ha nem értékelnek minket. És mivel nem örülünk ezeknek, nem tudunk megszabadulni önmagunktól, hogy

beléphessünk Isten jelenlétébe. A külső udvarban zajongás volt: az állatok zajt csaptak, a léviták jöttek-mentek, mindenféle tevékenység volt, és ugyan ez mind hasznos tevékenység volt, de nem volt elég. A mi helyünk Isten jelenlétében van.

Vannak helyek, ahol az emberek hallják ezt az alap-evangéliumot, és örülnek, és ez nagyon jó, mert Istennek nagyon sok szolgája beszél erről. De az, hogy belépünk a kárpit mögé, ez valami sokkal több; hogy meghalljuk, mit mond az Úr – nem, hogy mit mondanak mások, hanem mit mond Ő neked.

Bár az Úr nagyon hangsúlyozza a személyes életet, és nagyon fontos, hogy személyesen tudjak az Úr jelenlétébe jönni, és tudjak jönni Hozzá, ahogy valaki említette, amikor Ezékiás jött azzal a levéllel, és felolvasta az Úr előtt. Mit tehetett volna ennél többet? Nem volt kihez menjen Rabsakénak a levelével. Testvérek, ez az egyéni élet nagyon fontos, és ezt mindnyájunknak meg kell tapasztalnunk.

De a következő lépés a **közösségi élet**. Ez a legfontosabb kérdés. A többiekkel való élet. Ha megyek a gyülekezetbe, mi az én legfőbb gondolatom? Az vajon a legfőbb gondolatom, hogy én épüljek, hogy az Úr megérintsen, hogy örülhessek? Nem az jár-e a fejemben, hogy mi lesz a mellettem levővel? Tudok-e felé fordulni, és észreveszem-e, ha valami miatt lógatja az orrát? – De ez nem nagyon érdekel. Nekem is megvannak a saját problémáim, azok körül kell forognom, azokat kell megoldanom. De láttuk, Istennek az a vágya, hogy az Ő népe között lakozzon. Ez volt az Ő vágya kezdettől fogva. Közöttünk akar lakozni.

De az Ő háza nem ez – ahogy mondani szokták, „Hova mész?” „Isten házába.” Isten háza nem ez! Isten háza nem kőből és téglából van, Isten háza valami élő, Isten háza mi vagyunk, és Ő itt akar lakni. És hogy közöttünk lakozhasson – láttuk, hogyan épült a találkozás sátora. Milyen fedele volt, hogy mindazok a takarók egymáshoz voltak rögzítve. És úgy olvassuk a Bibliában, a 2Mózes 26-ban, hogy mindez egy egységes egész legyen. Ezek az anyagok pedig aranykapcsokkal voltak egymáshoz csatolva. És mindenféle anyag volt ott, ami befedte ezt a sátort, mert ezt a sátort be kellett fedni, ezt védeni kellett, és egységes egésznek kellett lennie, ahol Isten neve lakozott. És különböző deszkák is voltak ott egymáshoz rögzítve és ezüsttalpakra helyezve, és olyan jól össze voltak szerkesztve, hogy megtartották a sátrat. És ezeknek az arannyal bevont akácdeszkáknak stabilan kellett állniuk ott.

Szeretném megkérdezni: Ki lehet oszlop Isten templomában? Tudjuk, hogy van egy ilyen ígéret: oszloppá teszlek. Egy oszlopot azért helyeznek el, hogy megtartsa az épületet. Nő is lehet oszlop? Természetesen lehet. Jeruzsálemben három oszlop volt (ott nem volt nő köztük): Péter, János és Jakab. Ezek oszlopok voltak Jeruzsálemben. „Aki győz, azt oszloppá teszem az én Istenem templomában, és ott marad örökké.” Ezek a deszkák nagyon jól rögzítve voltak ott, annyira, hogy nem is lehetett őket elmozdítani onnan.

De azt akarom mondani, testvérek, hogy a mi hústestünkön, a mi életstílusunkon nem könnyű réseket ejteni, hogy beléphessünk Isten jelenlétébe. Nagyon bonyolult ez, mert nem szoktuk meg, hogy ezen az úton járjunk. Beszéltem valakivel, és elmesélte az életét. Nem volt megtérve az Úrhoz. Nagyon nehéz élete volt, nagyon sok problémával. Magára tekintett, visszatekintett a régi dolgokra, férje nincs, elvált, az unokája elment... csak romok maradtak. Elvált a férjétől, mielőtt az meghalt, mert iszákos volt, és nem tudta, mit tegyen. Tehát az élete egy romhalmaz volt. Azt mondtam: Ha nem lennének ezek a romok az életedben, soha nem beszélgettél volna itt velem, mert te erős vagy. Mondjátok csak, ha egy család minden szempontból rendben van, a szülők szeretik egymást, a gyermekek szófogadók, a világban az üzleti dolgok jól mennek... mondjátok meg, ilyen emberek jönnek az Úrhoz? Nem jönnek. Hogy valaki az Úrhoz jöhessen, az élete előre el kell, hogy legyen készítve. Kornéliusz élete vajon el volt-e készítve előre, mikor Péter elment hozzá? Természetesen el

volt készítve. Adakozott, imádkozott, és egyszer csak Isten megszólította: „A te imádságaid meghallgattak. Küldj Joppéba és ott van valaki, Péternek hívják, hívd őt magadhoz, és ő megmondja neked mit kell cselekedned, és üdvözölsz mind te, mind a te házad népe.” Tehát minden előre el volt készítve, mielőtt hallotta volna az ígét. Így van velünk is. Nem úgy van, mint ahogy most történt legutóbb, hogy voltam valahol, bementem a házba, ahol vártak négyen, és bejön a postás, és a gazda azt mondja neki: „Nem akarsz te is velünk maradni?” „Megyek még két házhoz, és visszajövök.” És visszajött, és ottmaradt három órát. Mondhatjuk, nahát, milyen érdekes eset: a postás megfeledezett a dolgairól, visszajött, és hallgatta az evangéliumot! De testvérek, ez nem így van, ugyanis már sok testvér beszélt vele azelőtt, és az anyja is hívó. Tehát az Úr előre elkészítette a dolgot. Ő mindent elkészített.

Az, hogy mi ide jöttünk, hogy megnyitottuk a szívünket, hogy megértettünk valami többet, hogy egyszer csak már nem volt elég a nap világossága, hanem be kellett mennünk a szentélybe, és azzal a világossággal élünk, amely az oltárról jön, a mennyei világossággal. Ezért testvérek, nekünk szükségünk van erre a világosságra, szükségünk van, hogy megértsük, milyen komoly a hitélet. Nem értjük meg ezt, csak mikor egy adott pillanatban felragyog a világosság. És akkor, mikor a világosság felragyog felettünk, tudjátok, mi ennek a hatása? Leesünk a földre, semmivé leszünk. „Testvérek, nézzétek, mit láttam meg én!” – Nem, nem ez történik. Ott vagy lent, senki vagy és a magad dolgával foglalkozol.

A mi számunkra nagyon fontos, hogy felfedezzük ezt, hogy mi egymás mellé lettünk helyezve. Összekapcsolva. Nem könnyű elfogadni a mellettünk levőt, és hogy el tudjuk fogadni éppen úgy, ahogy Isten elfogadta őt. Vigasztaljátok egymást – mondja az Ige. Könyörüljétek némelyeken, másokat rettentéssel mentsetek meg. Tehát különböző intések, amelyek a mi közös életünkkel kapcsolatosak, nem az egyéni étellel. Az az ember, aki ezt nem érti, nagyon keveset értett meg az írásokból: csak annyit, hogy tökéletes egyéni életet kell, hogy éljen. Ez így is van, de meglátni, hogy szükségünk van a többiekre, és nemcsak harminc, negyven évre, míg együtt vagyunk, hanem nekünk szükségünk van egymásra az örökkévalóságban!

Ezért testvérek, adok egy nagyon gyakorlati tanácsot. Ha ezt meg akarjátok tapasztalni, akkor keressétek a kapcsolatot azokkal a testvérekkel, akik kényelmetlenek számotokra. Ne csak azokkal, akikkel barátok vagytok, hanem azokkal, akik a legnehezebbek számotokra. Keresd, hogy közeledj hozzájuk. Ha sikerül közeledned azokhoz a testvérekhez, ez azt jelenti, hogy kezdesz a benned levő új élet által élni. Az Úr munkálkodik az életünkben, hogy megértsük, milyen fontos ez az élet, amit együtt élünk. Miért gyűlünk itt össze? Élhetnénk mindnyájan otthon, írunk egy-egy üzenetet egymásnak: nézd, hogy megáldott engem az Úr! Nézd, hogy oldottam meg ezt és ezt a dolgot. Sok mindent mondhatnánk, de miért is vagyunk mi elhívva itt? Miért kell mennünk a nagy gyülekezetbe? El kell mondanunk, hogyan áldott meg minket az Úr, hogy a többiek bátorítást nyerjenek. Ha van itt valaki, aki szeretne mondani valamit, ne tartsuk ezt meg magunknak, mondjuk el! Ezért vannak a pénteki alkalmaink is és az online alkalom is, hogy a testvérek megszólaljanak, és amit megtapasztaltunk, az legyen áldásként azok számára, akikkel találkozunk. Mert ez a szent templom azáltal növekszik, fejlődik, amit ad minden egyes tag. Nem jelennek meg dolgok a semmiből, hanem azáltal, amit ki-ki megtapasztalt. Az Úr munkálkodik. Ámen.